

kluky a jejich tatínky znovu a znovu a nemohl se jich nabažit. Na to se žádná pražská komise, která uděluje ceny Alfreda Radoka, Alfreda Thálie či jiného Alfréda, podívat nepřijede. Tentokrát to byla dvojnásobná škoda, protože by nám komise krásně zmokla, a aspoň by Pražáci viděli, co taková Zahradní slavnost v zámeckém parku obnáší.

A pak už byly jen kapely jako na každém festivalu. Při BACHTALE APSA mě napadlo, proč se písničky romských kapel tak podobají slavné My Way, původem francouzské skladbě otextované kanadským Romem Paulem Ankou a proslavené americkým Romem Frankem Sinatrou. Když ze sestavy Bachtale Apsa zůstal Mário Bihári, aby jako nový člen rozšířil sestavu následně vystupujícího CONDURANGA, bylo to definitivní a neodvolatelné přihlášení k odkazu Zuzany Navarové, což je dobře. Bára Hrzánová naopak dobře nedělá, když z této role vystupuje a vyřizuje si účty s Lucií Bílou. Ta už se vyřídila sama Neposlušnými teniskami dávno v minulém století a už tehdy to bylo taky neodvolatelné a definitivní. Něco jiného byla komika dvojice „aniby neřekla“ čili Anny Polívkové a Ibyho Popa, vlastním jménem Jakuba Xaviera Baro. Jednoho Xaviera – a to Baumaxu – už v muzice máme, a

tento Baro, Pop, Bono, Vox, Sting, Bůh, či jak si bude příště říkat, je stejně originální. Originální bylo také zapojení dětského herce, zpěváka a tanečníka předškolkového věku s poměrně věrohodným přesvědčováním publika v Bílém stanu, že ten chlapeček ke kapele nepatří. Starý Polívka sice v Šaškovi a královně taky mívá svoje lidi v publiku, ale s touto věkovou kategorií to byla asi světová premiéra. Na závěr zase na hlavním podiu polské trio KROKE, nejzvláštnější klezmer, jaký jsem slyšel, když odečtu edinburgské Moishes Bagel. A to mám za sebou newyorské Klezmatics s Chavou Alberstein, jejich klarinetistu Matta Garriau bez Klezmatics, Muziku bez kapelníka i Dirigenta bez orchestru. Bába asi na dvě písničky usnul a slyšel v tom prý bizony. Já neusnul, jen tak klimbal, líbilo se mi to moc a marně jsem přemýšlel, co mi to připomíná. Bába to téměř trefil: bizoni to sice být nemohli, ti v Polsku nejsou, ale zubři, byli to zubři! A nevím proč, ale na zpáteční cestě jsme málem přejeli sovu, která se na nás přiletěla podívat. Každopádně bylo i toto zakončení půlnoční zahradní slavnosti dle nařízení Úřadu pro zahajování a ukončování nejlepších z možných. Dopiju a půjdu, je 2:31.

Milan Zeibert

Skládání básní

Každý z nás je někdy básníkem. A v některých situacích obzvlášť. To si tak jdete ze zámku, nad historickou budovou Špitálku svítí hvězdy a vás napadají verše. Škoda, že místo talentu podobného Skácelovi, člověka při tom pohledu napadá jen „láska páska, rum nás zpráská.“ Na druhou stranu, žádný učený z nebe nespadl a opakování z nás dělá mistry. Ať už jde o skládání básní, zapalování ohně, nebo večerní zpívání. Myslím si, že na konci Folkovek budeme všichni zpívající géniové u ohně zapáleného březovou kůrou na první pokus.

-Kari-

Pondělí 28. 7.
zámecká jízdárna

Housle a naděje
(17.30 hodin)

Jan Hrubý & spol.

April Verch
(Kanada)

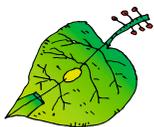
I Liguriani
(Itálie)

Noční koncert v Galerii 12
Songs from Utopia

**Program zítřejší
Open scény**
v kapli sv. Anny ve
špitálku od 13.30
hodin:

**Lada Šimíčková &
Ivo Cicvárek**
Lada Šimíčková a Ivo
Cicvárek tvoří od roku
2007 brněnskou
písničkářskou dvojici.
Jejich písně jsou
založeny na Ladiných
nevšedních poetických
textech a civilním
pěveckém projevu.
Žánr, v němž se
pohybují, v sobě
kombinuje prvky
šansonu a soudobé
písňové akustické
hudby s jemnou
elektronikou.
Základem hudebního
doprovodu je klavír a
kytara Ivo Cicvářka,
příležitostně s nimi
jako host vystupuje
saxofonista Jan
Vašina. V roce 2012
vydali CD Hotel v
tiché ulici (Indies
Scope Records), na
kterém Lada a Ivo
shrnují svou
dosavadní tvorbu
obohacenou o skvělé
instrumentální výkony
přizvaných hudebních
hostů – Petr Pospíšil
(kontrabas), Vilém
Spilka (kytara), Jan
Vašina (saxofon),
Martin Kleibl (bicí),
Luboš Malina (banjo,
irská píšťala).
Autorsky se na CD
kromě Lady a Iva

Úterý 29. 7.

Dámský den
(17.30 hodin)

Iren Lovasz – Groove and Voice Trio
(Maďarsko)

Szidi Tobias
(Slovensko)

Light in Babylon
(Turecko)

Open scéna

v kapli sv. Anny ve Špitálku, ve 13.30 hodin
**Lada Šimíčková & Ivo Cicvárek Nevermore &
Kosmonaut**

Rozpravy o hudebních zvláštnostech
výstavní síň na Staré radnici od 15.30 do 16 hodin
Petr Dorůžka:

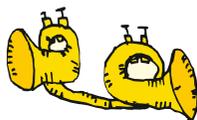
Umění coververze jako tvůrčí disciplína, od Boba
Dylana a Rachida Tahy až k jihoafrické hymně

Oranžová scéna

bílý a veselý stan v zámeckém parku o přestávkách
hlavní scény

**Divadlo KUFŘ: Jak šla slepice Jülie na výlet
Žamboši**

Noční koncert
v zámeckém parku
Shum Davar

**Zahajování a ukončování v After
Midnight Country**

Tak jako jazyk stále naráží na vykotlanej zub, tak
jako se Kristýna Lhotáková vrací k náměšťským
nádražím, tak jako hradní architekt pronásleduje
normalizačního zombi, tak i já mám od dětství v
hlavě jednu větu ze Zahradní slavnosti: „Stará
Zahajovačská služba a Likvidační ústav budou
zrušeny a na jejich troskách bude vybudován zcela
nový Úřad pro zahajování a likvidování.“ Od té doby
do svého dnešního mužného věku s opakovaným
údivem pozoruju nepřetržitě rušení a likvidování
institucí, které právě začaly fungovat, a jejich
nekonečné nahrazování novými, právě založenými.
(Ještě víc mě udivuje, jak to ten člověk mohl dopředu
vědět, kde bral nějakou životní zkušenost, vždyť mu
tehdy bylo nějakých sedmadvacet let.)

Snad už jen Folkové prázdniny zůstávají Folkovými
prázdninami a Divadelní neděle Divadelní nedělí. I
když ta dostala letos přídomek zrovna té Zahradní
slavnosti, která měla pochopitelně své zahájení a
ukončení. Obojí bylo tak kouzelné, že právem
samozvaného guvernéra Popůlnoční zahradní země
zrušuju Zahajovačskou službu i Likvidační ústav a
zakládám Úřad pro zahajování a ukončování s
generálním ředitelem Matějem Formanem, nejvyšším
sekčním ukulelistou Vladimírem Javorským, staniční
akordeonistkou Kristýnou Lhotákovou, asistentkami
pro chůzi na chůdách Adélkou Kratochvílovou a
Dášou Trávníkovou, vrchní provazochodkyně Kiki a
zahraničními poradci Lo Còr De La Plana. Všechna
ta divadla, všechny ateliéry, workshopy a kuřácké
koutky byly nepochybně nabitý imaginací a umění z
nich stříkalo na všechny strany, mě ale nejvíc bavilo
pozorovat Vladimíra Javorského a Matěje Formana,
jak organizovali a komentovali kajakové závody.
Vracel jsem se ke kajakové dráze obležená malými

mračen nikdy
nevydrží dlouho, a tak
mohla zahradní
slavnost znovu
povstat z deště jako
Fénix z popela.
Večerní koncerty
přinesly gipsy spirit,
temperament a
energii v podobě
Bachtale Apsa, vše
pak završila jímavost
a tesknost smyčců ve
virtuózním podání
Kroke. Na Kroke jsem
se těšil celé
odpoledne, takže
má očekávání byla
vysoká. Čekal jsem
bujarou purimskou
oslavou, zatímco
Poláci naservírovali
promyšlenou moderní
hudbu s kořeny v
židovské kultuře.
Rozhodně mně však
nezklamali. Večery na
Folkovkách jsou
dlouhé, protože k nim
neodmyslitelně patří
spontánní hraní u
ohně na kytary,
housle, violu, ukulele,
banjo, foukací
harmoniku. A když už
to vypadá, že je
konec, objeví se další
kytarista, aby zase on
chvilku tahal pilku.

pepe

největší. Když už se učí na basu a začnou se blížit Folkovky, zjistí, že tahat s sebou neustále basu, není úplně nejjednodušší, takže nakonec sbalí ukulele, sedne na vlak a jede. Proto svět objímající moudro: „Když nevíte co by, začněte hrát na ukulele. Lehce se to vozí.“

-Kari-

Mokrý neděle

Den druhý. Den zahradní slavnosti. Den komediantů. Den deště. Všechno to začalo průvodem a pokračovalo do zámeckého parku, kde zahradní slavnost započala. Pro děti a jejich rodiče bylo připraveno mnoho aktivit – balancování talířem na tyči, diabola, žonglování, výroba placek, závody s kajaky a spousta dalšího. Nad centrem dění však nebezpečně kroužily mraky a nakonec pestrou směsí všech možných stánků, her a zastavení skropil liják a pro mě a pro další nastal čas dilematu, zda zůstat pod chatrnou ochranou koruny stromu se zády přitisknutými ke kmeni nebo přeběhnout skrz provazy vody pod střechu. Ale průtrž

- 13:30 - 16:00 Animátorská dílna - stop-motion animace
- 14:00 - 16:00 Předání a suchá jehla - zprac. ovčí vlny
- 14:00 - 15:30 Nadějně vyhlídky... dílna tvůrčího psaní
- 14:00 - 16:00 Žonglování a kejklování
- 10:00 - 16:00 Kovářská dílna s Pavlem Tasovským
- 10:00 - 16:00 Ruční tkaní na dřevěných stavech
- 10:00 - 16:00 Veselé modelování a raku keramika

Ottawa Valley Stepdancing

(Stepování z Ottawa Valley s April Verch)
Styl stepování z Ottawa Valley je pro tento region Kanady charakteristický. Stejně tak, jako tradice houslařství, je tavicím kotlem různých vlivů: clogging, tap dancing, Irish hard shoe stepdancing a mnoha dalších. Na workshop jsou nejlepší boty s tvrdou podrážkou a nejhorší variantou jsou sandály, ale obujte co máte, a hlavně přijďte a naučte se s námi pár kroků. Nepotřebujete mít žádné zkušenosti se stepem, stačí láska k hudbě a udržení rytmu.

Na dnešní scéně...

Jan Hrubý & spol.

Houslový divous a jeho parta
To není reklama, ale ponouknutí k ideální příležitosti: vše, co byste o něm chtěli vědět, se dozvíte z knihy rozhovorů Housle tečka Hrubý, které s Janem vedl hudební publicista Milan Tesař. Nezapomněli na nic: Mišíka, ETC, Prokopa, Andršta, Mertu...

Na Hrubého lásku k irské, britské a moravské hudbě, na Tolkiena, hobbitskou Středozem i na nezadatelné právo na titul Prvního houslisty, který zásadně ovlivnil českou rockovou a folkovou scénu. Bonusem ke knize budiž trojalbum Společné světy, představující celou šíři Hrubého instrumentálního a skladatelského mistrovství. Na Folkové prázdniny přijede Jan Hrubý se speciální sestavou blízkých hudebníků. Doprovodí jej jeho dcera, flétnistka Andrea Kudrnová, výtečný irský harfeník a zpěvák Sean Barry a hobojsista a klávesista Jan Kolář.

April Verch

Kanadská houslistka, zpěvačka a steptačka pochází z Ottawského údolí v provincii Ontario, proslulého

podílel také Slávek Janoušek a Pepa Streichl.
Lada Šimíčková – texty, zpěv; Ivo Cicvárek – hudba, klavír, kytara, akordeon

Nevermore & Kosmonaut

Skupina Nevermore & Kosmonaut je formace, která vznikla kolem písničkáře a autora Michala Šimíčka, který vystupuje pod svým internetovým nickem Kosmonaut. Kapelu tvoří basista Štěpán Axman, perkusista-multiinstrumentalista Aleš Vosáhlo a kytarista Pavel Karas. Kosmonaut je dlouholetým členem "Textové dílny Slávka Janouška". Texty jsou v češtině a veškerá muzika je autorská. Žánr skupiny je nejlépe definován jako akustický rock. V roce 2014 vydala kapela své první dlouhohrající album Mezi planetami. Domovská scéna skupiny je v brněnském klubu Café Práh. Kosmonaut – kytara, zpěv; Štěpán Axman – basovka, zpěv; Aleš Vosáhlo – cajón, kytara, zpěv; Pavel Karas – kytara, zpěv, sampla

Zitřejší Rozpravy
v úterý 29. 7.

Petr Dorůžka: Umění coververze jako tvůrčí disciplína, od Boba Dylana a Rachida Tahy až k jihoafrické hymně

Historickým příkladem tvůrčího pojetí coververze je Dylanova skladba *All Along the Watchtower* v nahrávce Jimi Hendrixe, která pak zpětně inspirovala autora. Dylanovy písně ale pronikly daleko za hranice západního světa, natáčely je romské kapely z východní Evropy, orchestry z jižní Asie i Afričané. Některé coververze šokují kouzlem nechtěného – například nejnahrávanější italská píseň *Bella Ciao* v podání Alexandrovců. Umělci s kořeny v jiné kultuře ale často nabízejí zcela nové pohledy na dobře známé standarty západní hudby, příkladem je vietnamsko-francouzský kytarista Nguyen Le a jeho album *Songs of Freedom*.

nádhernou divokou přírodou a historií. Území patřící kdysi indiánskému národu Algonquian postupně zabydlovali evropští obchodníci s kožešinami a dřevaři. Francouzi, Irové, Skotové, Angličané, Poláci, Němci nebo Italové si od sebe původně udržovali odstup, i kostely si stavěli vlastní, nakonec ale v údolí splynuli v jeden kanadský národ, odlišný od zbytku země jen udržováním různých jazykových dialektů spojených v Ottawa Valley Twang. Tím, že mezi evropskými přistěhovalci převládali Irové se Skoty, v hudbě a tanci Ottawa Valley dominují houslisté a stepaři. "Ta hudba vznikla v dřevařských osadách, připomínajících tavící kotlíky kultur a tradic. Houslisté a zpěváci si vypůjčovali odkud jen to šlo a vznikl z toho hudební hybrid, jaký dnes můžete slyšet jen v Ottawa Valley," tvrdí April Verch. Na první poslech vám může hudba April Verch připomínat americkou old-time music nebo bluegrass z Apalačských hor, za chvíli se vám v ní ale ozvou zřetelné skotské a francouzské melodie, s přidáním na rychlosti pak typická irská dupárna a v něžnějších baladách country od její oblíbené Loretty Lynn. Zkrátka, jak říká April, posloucháte hudbu z Ottawa Valley. April není sólistka, vždycky kolem sebe měla vynikající hudebníky. V současnosti tvoří trio s kontrabasistou a banjistou Cody Waltersem a kytaristou Hayesem Griffinem.

další porci klezmeru. A kdyby bylo málo, člověk má jistotu, že ho ke snům přivedou housle pod okny ve farské zahradě. S takovými vyhlídkami by se dalo usínat každý večer. I bez té máminy pohádky.

Hnízdo múz

Festival tvůrčích dílen, workshopů a seminářů

Úterý 29.7.

- 8:30 - 9:00 **Ranní jóga** - protažení, Pozdrav Slunci
- 9:00 **Raníčková pohádka**
- 9:30 - 11:00 **Bicí a perkuse** - ukázky a praktická hra
- 9:30 - 12:00 **Skleněné vinuté perly, šperk. technika**
- 9:30 - 12:00 **Dětská výtvarná dílna s vůní vod a strání**
- 9:30 - 12:00 **Grafická dílna - tisk z hloubky, linoryt**
- 9:30 - 14:00 **Základy kresby a malby, Plenér**
- 10:00 - 15:00 **Sochařská dílna** - metoda ztrac. vosku
- 10:00 - 11:30 **April Verch** - Ottawa Valley Stepdancing
- 10:00 - 11:30 **Dílna hry na barokní varhanní pozitiv**
- 10:00 - 12:30 **Animátorská dílna** - stop-motion animace
- 10:00 - 12:30 **Keramická dílna** - točení na kruhu
- 10:00 - 13:00 **Dětská dílna** - zobali vrabci, zobali...
- 10:00 - 13:00 **Výroba pastýřských píšťal z čer. bezu**
- 10:00 - 14:00 **Plotýnková technika - smalty na vařič**
- 10:30 **Fotíme na stříbro**
- 11:00 - 13:00 **Šperky z FIMA**
- 11:00 - 13:00 **Předení a suchá jehla** - zprac. ovčí vlny
- 11:15 - 12:45 **Bicí a perkuse** - ukázky a praktická hra
- 11:30 - 13:00 **Tanec živlů**
- 11:30 - 13:30 **Papírové korálky**
- 13:00 - 14:30 **Dílna hry na barokní varhanní pozitiv**
- 13:00 - 15:30 **Plátěné tašky od Marti**
- 13:00 - 16:00 **Argentinské tango** - tanec a styl života
- 13:00 - 16:00 **Květináče** - štípaná mozaika
- 13:00 - 16:00 **Skleněné vinuté perly, šperk. technika**
- 13:00 - 16:00 **Grafická dílna** - tisk z hloubky, linoryt
- 13:00 - 16:00 **Oslava tvůrčí dílny sochařské**
- 13:30 - 15:30 **Uzlíčkování**
- 13:30 - 15:30 **Keramická dílna** - točení na kruhu

včera bouře odnesla střechu domu, který, jak jinak, nestihli domáci ještě pořádně pojistit, neb je čerstvě dostavěný...nu a tak se to jeví v takovém světle - panáci poničení - jako vlastně historika zábavná. Nu, ale na naštvání mi to neubralo. Zdravím Rošťa

Na co hrát
Na tomto místě měl být původně rozhovor, ale technika zradila. Respektive jsem blondýna a nedošlo mi, že diktafonu se musí čas od času měnit baterky. Pro technicky neznalé – došly mi baterky a ten rozhovor se nenahrál. Z toho důvodu jsem se rozhodla, napsat sem pár mouder, která jsem se dneska dozvěděla. Například jedno o nástrojích. Většina lidí začne hrát na housle. Hraje a hraje, až se naučí hrát docela obstojně a říká si sám sobě: „Není to málo?“ Pak začne hrát na violu, až mu dojde, že viola taky není

odpoledních kapek. Poručíme větru, dešti? Asi ne... Ať prší! Ať padají kroupy! Ať klidně třeba sneží, ale folkovky prostě NEZASTAVÍŠ! Post skriptum: Předpověď počasí na následující dny? Nebude-li pršet, nezmoknem. NEbude pršet a NEzmoknem! Stačí tomu věřit ;)

Vážení Náměšťští, tak tož,

po noci, kdy mne ani pár panáků nesmířilo s tím, že muzikanti nepřežili bouřku, kroupy a poryvy větru, jsem usoudil, že to tak asi být má. Počítal jsem s deštěm a podobně... Na pozvánkách jsem označil panáky za dílo pomijivé, ale že až tak pomijivé jsem netušil. Setsakrabrokyhimlhergotkrucinálfagotkuwaštelungdoprkyńkabohajeho. Předpokládám a doufám, že na nebesích se ten onen JahveBůhAláhBudhaZeusRaTaraMardukGangáManitouXochiquetzálAtakdále stále ještě uchechtávají a má dobře pocit, že zase ukázal, kdo že je tady pánem, setsakra. Také si myslím, že už dá Folkovkám pokoj a zbytek bude pohodovej. Na internetu je zpráva, že

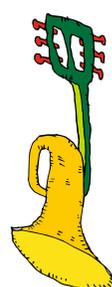
POHLED DRUHÝ: O mámách všech generací
 „Babička říkávala, že když se v kalužích dělají bubliny, pršet bude ještě dlouho. A babička přece nikdy nelže.“ Tak nějak takhle mě na nedělní zahradní slavnosti povzbuzovala paní, se kterou jsme sdílely přístřeší rozložitého dubu (nebo to byl buk?). Když nad tím zpětně tak přemýšlím, mně babička svět příkrášlovala na každém kroku – no přiznejte si, kdo vám kdy vyprávěl barvitější pohádky – a tak jsem se na ten plakající svět zkusila podívat po jejím vzoru. Mně by babička určitě řekla, že při bublinách pršet přestává, tak. A ono to vážně zafungovalo. Tedy ne hned. Prvně jsem si připadala trochu jako pod sprchou s nohama batikovanými na hnědo. Ale stačila špetka víry v dešťová božstva (věřím, že Tanec živlů by mi moje domněnky potvrdil) a třikrát hurá, mohlo se jet dál. Třeba jít placovat, protože to byla ta nejvíc cool akce zeleného folkového království. Kovový plíšek na jednu stranu, svorka na druhou, navrch vlastnoruční potisk a dvakrát stlačit píst, skoro jako by si člověk chtěl natočit plzničku. A výsledky? Třeba „I love MÁMA“, to mluví za vše, no ne? Přesně taková placka chyběla hlavní, trochu malá a trochu neplánované hvězdě stanové scény. Ale možná jí ještě víc chyběla právě ona máma. Nebo tedy spíš jemu. Tanečně naprosto vyčerpávající závěrečný výstup tetky Anny Polívkové a malého zvědavého synovce zástup přihlížejících roztleskal do té správné koncertní, davové nálady. Až si říkám, že je nakonec dobře, že tam ten malý rušitel tak neodbytně žadonil. Někdy nečekané je zkrátka nejlepší. Na tom se, tuším, všichni shodneme. A pak už nezbývalo nic, než se nechat mateřsky ukolíbat pod rouškou tmy a hrozícího deště. Co na tom, že místo mámy s pohádkou na mě spustili tři pořádní chlapi s párem strun a akordeonem. Uklidňující zážitek to byl tak jako tak. Kroke se svou směsicí melancholie a dravého projevu mě zkrátka přesně drželi na pomezí uvolněného snění a touhách po

I Liguriani

Pětici lze brát za akustickou superskupinu: sešli se v ní sice muzikanti a zpěváci z Ligurie, jejich předešlé zkušenosti ale ústí do velmi nápadité a energické hudby, přitahující už delší dobu pozornost dramaturgů největších evropských festivalů. Ligurie - italská Riviéra - prý představuje chybějící kulturní mezičlánek mezi francouzskou Provence a italskými regiony Piemont, kudy a odjakživa kráčela historie. I Liguriani ctí rodný Janov, hranice už ale ne. Hrají a zpívají severoitalské lidové písně a politické balady, regionální valčíky a svižné mazurky, gypsy swing, francouzské kavárenské bal-musette, ale nejspíš vám připomenou pořádně odvázanou irskou kapelu. Debutovali v roce 2011 albem Liguriani - Suoni dai Mondì Liguri a Vic Smith je v recenzi pro magazín fRoots odhadl příznačně: Bothy Band ze Středomoří.

SKUPINA ČEZ
 GENERÁLNÍ PARTNER

Na dnešní Oranžové scéně

Pondělí 28. 7.
Divadlo ANPU: Jirka s kozou
 Hravé a svěží představení podle pohádky K. J. Erbena s loutkami a živou hudbou a především nápaditou scénografií.

Zhasni
 Říká se, že jsou spolu už deset let... a je to pravda. Hrají výhradně vlastní tvorbu. Vlastní proto, že je baví ji tvořit a výhradně proto, že jí věří. V roce 2009 vydali svoji debutovou desku "Je to tak nutný...", na které se podíleli umělci, které mají rádi – Karel Markytán (AG Flek), Jan Špálený, Radim Zenkl, Lucie Redlová, Žamboši apod. V témže roce natočili svůj první videoklip k písni Parcely na Měsici, v němž hlavní postavu ztvárnil Jiří

Lábus. V roce 2012 byla kapela se svým druhým albem "Na druhém nádvoří" nominována na cenu Anděl. Toto album režírovali Ivo Viktorin a opět Karel Markytán. Michal Vaněk – klávesy, zpěv, melodie, slova; Kuba Horák – kytara, zpěv, slova; David Singer – housle; Petr Kamiš – bicí, perkuse, cajon; Vojta Holub – baskytara, zpěv; Inka Tognerová – zpěv, perkuse

Dnešní noční koncert

pondělí 28.7.

Songs from Utopia & Oskar Török

Melancholie, pozdní noční romantika a krása střídající temnotu.

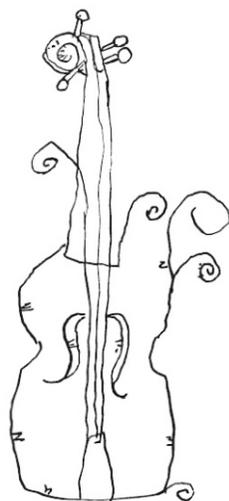
Švýcarská indie folkrocková skupina přiváží na Folkovky nové album Shivering, natáčené, jak jinak, analogově ve studiu Sono s naším jazzovým trumpetistou Oskarem Törökem, členem skupiny Vertigo.

Rebeka Zarkava, rocková písničkářka z podobně lhně jako PJ Harvey, neustává v potřebě vyzpovídat se ženským, pod kůží zalézajícím způsobem ze smutku, vášně a lásky. A původem

Kolokvium

Od folkloru k world music:

Svět v nás, my ve světě
Jedenácté mezinárodní kolokvium se zaměřením na lidovou, folkovou a etnickou hudbu a world music se uskuteční ve dnech 29.–30. července v prostorách nové radnice v náměšti nad Oslavou. K letošnímu kolokviu byl zvolen název Od folkloru k world music: Svět v nás, my ve světě.

Globalizace kultury, její unifikace a zároveň postupný důraz na to, abychom zachovali jedinečnost svébytných kultur v takto se vyvíjejícím prostředí, se odráží v řadě odborných i publicistických příspěvků nejenom na náměšťském kolokviu. Ačkoli mnohé hudební projevy vyrostly právě z globální kultury, nezanedbatelná zůstává otázka opačná: Čím přispěly konkrétní kultury propojenému světu? V tomto rámci se pohybuje i téma letošního kolokvia, které by chtělo připomenout, co z české (ale nejenom české) hudební kultury představuje obohacení pro jiné, co bylo přijato, transformováno, mnohdy i zapomenuto nebo znovu obnoveno, ale ve své době žilo a mělo význam daleko za českými (či jinými) hranicemi. Jak ale název kolokvia ukazuje, směřování vlivů nechceme vnímat jednostranně. Svět nebyl vždy globalizovaný, kulturní účet „má dáti – dal“ měl vždy dvě strany a fungoval bez ohledu na hranice geografické, náboženské, sociální či etnické. Hudba totiž byla a stále je jedním z nejuniverzálnějších jazyků. Organizátoři kolokvia se těší na návrhy příspěvků od badatelů, hudebníků, členů skupin a souborů, organizátorů, novinářů a zástupců dalších profesí, které mají blízko k hudbě lidové, folkové, etnické a world music.

Zajděte si na radnici zakolokvovat...

Program kolokvia v úterý 29.7. od 10 hodin:

Martina Pavlicová, Lucie Uhlíková: Vystěhovalectví do Ameriky a kulturní paměť (na příkladu moravské zpěvní tradice)

Irena Příbylová: „Když jsme opustili Prahu“ aneb Češi v Texasu: co zbývá z identity

Jan Sobotka: Staré jako černoš sám a jiné báchoroky
Bernard Garaj: Reziduá hudobného dedičstva Slovákov v Pensylvánii

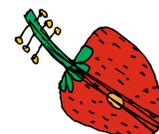
Miloš Štědroň: Ernst Vančura a Eduard Nápravník – dvě kariéry českých hudebníků na Rusi v rozmezí jednoho století

Marta Ulrychová: Pošumavští světáci – čeští muzikanti v cirkusových kapelách

Alžbeta Lukáčová: Liturgický spev východného obradu a jeho podoby na Horehroní

Juraj Hamar: Obraz sveta v slovenských koledách, vinšoch a vianočných hrách

Stanislav Riečičiar: Tradičná hudba vo svete digitálnych obrazov

český bubeník Jura Doléžal splétat jazz-punk-rockové rytmy.

Kytarou po hlavě
Hvězda včerejšího večera? Pro několik málo přeživších Kroke. Poslechové poněkud náročnější, místy trochu psycho, ale prostě úžasný. Tradice v současném podání – akordeon, viola, housle, flétna, kontrabas a nepřeslechmatelný hlas Tomasze Kukurby. V kombinaci s teplotou, která byla ideálnímu letnímu večeru více než vzdálená se stala dokonalým uspávacím prostředkem pro nejednoho z nás. Pro jiného by tou hvězdou mohl být neznámý klouček aka stalker při vystoupení Ani by neřekla. Pro jednoho hvězda, pro druhého nevychovaný spratek, kterého si jeho rodiče nedokážou usměrnit. Annu Polívkovou ovšem nic nezaskočilo a ukázala, jak dokáže improvizovat a otravného kloučka úspěšně začlenit do svoji show a taky to, že – na rovinu – zpěv není její silnou stránkou, ale komu z vás to včera vadilo? Co ale možná trochu vadilo, bylo těch pár